

วันที่ 20 ตุลาคม หลังจากมีข่าวเรื่องน้ำทะเลลักเข้าคลองประปา ผมได้ไปดูและพบเจ้าหน้าที่เขาแจ้งว่าไม่ต้องตกใจเพราะเจ้าหน้าที่เขากำลังปรับระดับน้ำในคลองประปา ขอให้ไปรอฟังแถลงการณ์ ผมได้ตระเวนดูรอบๆหมู่บ้านที่ผมอาศัย และบริเวณหมู่บ้านและแหล่งชุมชนที่ใกล้เคียง พบบางแห่งมีน้ำซึม ส่วนหมู่บ้านที่ผมอยู่ไม่มีน้ำล้นออกมา ดูที่ท่อระบายน้ำก็ยังปกติ แต่มีคนหวงภรรยาผมมากทั้งเพื่อนและพี่น้องต่างโทรมาให้ออกจากบ้านและไปพักที่บ้านญาติที่สุรินทร์ หรือบุรีรัมย์ ไม่มีใครฟังผม ในที่สุดทั้งครอบครัว ภรรยา ลูกทั้งสามคน น้องสาว ต่างเห็นด้วยกับการเตรียมขนของขึ้นชั้นสอง และสั่งซื้อกระสอบทรายมาเพิ่มอีก 100

กระสอบ เนื่องจากการจัดเตรียมของทั้งวัน ภรรยาวิ่งซื้อของแห้งมากมายและจัดเตรียมของสองชุด คือชุดที่จะทิ้งไว้ที่บ้าน และของที่เตรียมตัวจะนำออกไป ผมเลยต้องเป็นแบร์ป้ใช้ตลอดในการวิ่งหาซื้อของ (ภรณยานารถของเขาไปจอดที่จอดรถของกรมมาหลายวันแล้ว ลูกสาวคนโตนำรถไปจอดที่ทำงานของเขาเช่นกัน จึงเหลือรถของผมคันเดียว เดิมจะให้ผมไปหาที่จอดตั้งแต่เช้า ผมจึงโทรติดต่อพรรคพวกตามโรงแรมที่คิดว่าจะนำรถไปจอด ก็ได้มา

3-4

แห่ง แต่ผมยังไม่ยอมนำรถไปจอดโดยไม่ถึงเวลาจริงๆ) จน

16.00

น ข่วจากทีวี และกระแสข่าวจาก

social Media

ของลูกสาว ทำให้ทุกคนตัดสินใจจะปิดบ้านและออกไปอยู่ที่อื่น จึงศึกษาหาเส้นทางไปจังหวัดสุรินทร์แต่ยังไม่สามารถหาเส้นทางที่เหมาะสมได้ เพราะไม่สามารถออกไปทางรังสิตได้ จึงตัดสินใจออกไปทางชลบุรีและไปหาที่นอนก่อน วันรุ่งขึ้นจึงคิดหาเส้นทางไปสุรินทร์

17.00 น ขึ้นทางด่วนมุ่งสูงชลบุรี ใช้เวลาจากถนนงามวงศ์วาน ขึ้นถึงทางด่วนร่วม 1 ชั่วโมง สาเหตุเพราะติดรถที่ไปจอดตรงทางขึ้นทางด่วน จอดแถวเดียวไม่ว่า เล่นจอดกันถึง

3 แถว จนในที่สุดรถยกต้องมานำรถก็ดขวางจราจรออกไป

ทำให้เสียเวลามาก เมื่อหลุดพ้นรถติดมาได้ ระหว่างวิ่งอยู่บนทางด่วนช่วงบางนาไปชลบุรี ฝนตกมาก ต้องค่อยๆขับไม่เกิน

60

ก.ม.ต่อชั่วโมง

ถึงชลบุรี โทรหาเพื่อนขอให้ช่วยแนะนำโรงแรมเพื่อนอนพักหนึ่งคืน ก่อนเดินทางต่อไปสุรินทร์ในวันรุ่งขึ้น เพื่อหลายคนทราบเรื่องช่วยจัดหาโรงแรมให้พัก หลายแห่งด้วยกัน เช่นในจังหวัดชลบุรี บางแสน และพัทยา ในที่สุดเลือกพักที่บางแสน

The Tide Resort

เมื่อเข้าพักโรงแรมลูกสาวได้ติดตามข้อมูลตลอดเวลา ในที่สุดตกลงว่าวันรุ่งขึ้นจะไปพักที่พัทยา เพื่อดูสถานการณ์สัก

1-2

วัน แทนที่จะไปสุรินทร์ เพราะไกลเกินไป และไม่แน่ใจเส้นทาง

เข้าคืนขึ้นมารรยาและลูกสาวตกลงที่จะกลับกรุงเทพ เพื่อมาเก็บของต่อเนื่องจากตอนออกจากบ้านรีบจนลืมเก็บของสำคัญอีกหลายรายการ

14.00 น กลับถึงบ้านทุกอย่างปกติ ยังไม่มีมี๊ววน้ำเข้ามาในหมู่บ้าน และเริ่มมีความหวังว่าที่บ้านอาจจะรอดจากภัยน้ำท่วม หรืออาจจะมึน้ำเข้าบ้างแต่ไม่มาก ไม่ควรจะเกิน หน้าแข้งซึ่ง ทุกคนรับได้ จึงช่วยกันจัดเก็บของที่เหลือให้เรียบร้อยเตรียมพร้อมรับมือน้ำท่วมโดยไม่ประมาท ลูกสาวและภรรยาได้ลุ่นติดตามข่าวจนถึง ตีสาม จึงเข้านอน ส่วนผมเพลียมากเลยนอนตั้งแต่หัวค่ำ

เช้าวันที่ 22 ตุลาคม ได้ขับรถจากบ้านในหมู่บ้านท่าทรายติดกับ North Park มาตามถนนหลักของหมู่บ้านผ่านโรงเรียนการเคหะท่าทราย (หนึ่งในศูนย์ช่วยเหลือผู้ประสบภัยน้ำท่วมของเขตหลักสี่) ไปออกถนนประชาชื่นแล้วข้ามผ่านหน้ามหาวิทยาลัยธุรกิจไปออกแยกพงศ์เพชร (ถนนประชาชื่นช่วงจากมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตไปถึงสี่แยกพงศ์เพชรประมาณ

2-3 ก.

ม. บางแห่งมีน้ำอยู่บนถนนฝั่งซ้ายเลียบบคลองประปามีน้ำและขุ่นบนถนนนิดหน่อย) พอแล้วข้ามเข้าถนนงามวงศ์วาน ช่วงใต้สะพานข้ามแยกพงศ์เพชรมีน้ำท่วมข้างพอประมาณ รถเล็กวิ่งได้สบายระยะทางไม่เกิน

100

เมตร พอพ้นช่วงน้ำข้างก็เป็นถนนแห้งสนิทไปตลอดสายจนถึงถนนวิภาวดีรังสิต ก่อนเข้าถนนวิภาวดีรังสิตผมแล้วซ้ายเข้า

Local Road

เลียบบทางรถไฟคู่ขนานไปกับถนนวิภาวดี แล้วซ้ายเข้า

North Park

ผ่านทะเล

North Park

ไปออกหลัง ม.ธุรกิจบัณฑิต และออกถนนประชาชื่น ถนนแห้งตลอด

วิ่งย้อนเข้าไปในหมู่บ้านชินเขตที่โทรทัศน์แจ้งว่าน้ำท่วมปรากฏว่าในหมู่บ้านชินเขตบริเวณพื้นที่ส่วนใหญ่ น้ำไม่ท่วม

มีเพียงบริเวณหมู่บ้านชินเขตที่ด้านหลังติดกับคลองประปามีน้ำเอ่อมาจากท่อระบายตามถนนที่อยู่ในพื้นที่ต่ำล้นมาท่วมถนนภายในหมู่บ้านชินเขตระยะสั้นๆรถก็ยังวิ่งได้ ที่เหลือถนนแห้งตลอด สรุปหมู่บ้านที่อยู่ในกรอบสี่เหลี่ยมระหว่างถนนแจ้งวัฒนะ ถนนประชาชื่น ถนนงามวงศ์วาน ถนนวิภาวดี น้ำยังไม่ท่วม มีเพียงพื้นที่บริเวณแอ่งเล็กๆเท่านั้นที่มีน้ำเอ่อท่วม รถวิ่งผ่านไปมาได้

ได้เข้าไปดูในถนนสามัคคี เริ่มจากถนนประชาชื่นบริเวณโรงผลิตน้ำประปาทะเลไปออกถนนติวานนท์ แล้วซ้ายไปพบสี่แยกแครายแล้วซ้ายเข้าถนนงามวงศ์วานตรงไปที่แยกพงศ์เพชรถนนแห้งตามปกติ

สรุปได้ว่าการแจ้งข่าวจากทางโทรทัศน์แต่ละสถานีทำให้คนวิตกเพราะภาพสถานที่ๆน้ำท่วมออกอากาศซ้ำๆ และคนพูดบางทีก็ไม่ตรงกับภาพที่ออกอากาศในชั่วนั้น การออกข่าวพูดในบริเวณกว้างทำให้คนเข้าใจผิด เช่นว่าน้ำท่วมชินเขต ความจริงบริเวณที่น้ำท่วมในชินเขตเล็กน้อยไม่ถึง 1% ของหมู่บ้านทั้งหมด ข่าวที่ออกไปทำให้คนเข้าใจผิด หรือแม้กระทั่งแจ้งว่าน้ำล้นคลองประปา ก็ไม่ได้ระบุให้ชัดเจนว่าน้ำล้นช่วงไหนบ้างมากนักแถมไหน ถนนเลียบบครองประปายาวมากไม่ต่ำกว่า

35

ก.ม. มีการกล่าวถึงเขตหลักสี่ หรือเขตดอนเมือง ต้องระบุให้ชัดว่าตรงจุดไหนระบุไปเลยว่าหมู่บ้านใดบ้างจะกระทบ ไม่ใช่บอกกว้างๆ

ทำให้ญาติพี่น้องของคนที่ไม่อยู่ในบริเวณนั้นเข้าใจผิดและเป็นห่วงกันเกินเหตุ ทำให้แตกตื่น ผมสังเกตหลายครั้ง นักข่าวที่อยู่สถานีมักจะถามนักข่าวในท้องที่มากมาย หลากๆคำถามลึกกว่าที่นักข่าวท้องถิ่นจะรู้เมื่อถูกถามมากๆเลยตอบตามความคิดของตัวเอง

:

ซึ่งไม่ใช่ข้อมูลที่ถูกต้องและให้ประโยชน์ต่อผู้รับฟัง สร้างความเครียดและวิตกกังวลกับผู้ฟัง ข่าวบางครั้งออกซ้ำซาก โดยไม่ได้แจ้งว่าข่าวที่ออกเป็นช่วงเวลาเท่าใด เมื่อเอาข่าวซ้ำมาออกหรือเอาข่าวที่เกิดในเหตุการณ์ก่อนหน้านี้มาออก ทำให้ข่าวไม่ถูกต้องในเวลานั้น

ดังนั้นเราต้องไปดูด้วยตาตัวเองในบริเวณรอบๆบ้านที่เราอยู่ และสังเกตดูระดับน้ำในท่อบนถนนในหมู่บ้านเราเป็นหลัก
ข้อมูลข่าวสารที่ผมเห็นว่าใช้ได้ใกล้เคียงและเป็นประโยชน์ที่สุด คือ วิทยุ FM คลื่น 92.5 (สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย และสถานีโทรทัศน์ Thai PBS รอ
งลงมากเป็นสถานีโทรทัศน์แห่งประเทศไทย (ช่อง

11

เดิม)

TNN

พอใช้ได้

สรุปทางรัฐต้องควบคุมการบริหารจัดการข่าวให้เกิดประโยชน์และตอบคำถามของประชาชนได้ ไม่ใช่แย่งกันออกข่าว และสร้างการแข่งขันในการแย่งผู้ชม นักข่าวต้องมีทักษะและมีคุณภาพมากกว่าที่เป็นอยู่

ม.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

22 ตุลาคม 2554

22.10 น